

Lukács Flóra

Kőfészek

Hullámfelhők képződnek
a sziklazátony fölött.
Az égdagályban kavarog egy keselyűcsapat.

Bőrbe, fába, löszfalakba vések
alkuimákat abroncsvassal.
Okkersárga kádenciák szólnak
a fertőzött ködfátyol mögül.

Elcsendesedett kátrányfekete folyó mentén,
a pocsolyás homályvilágban őstüzek égnek.

Tudattalan szekvenciák zúgnak a fejemben,
fájdalomspirálban halványulnak az érzékek montázképei,
egyre mélyülő méhhúrseb a járomív alatt.

A belvívben tükröződő, lombjukat vesztett,
korallvörös fák, akár megnyúzott szentek,
állják a szélrohamokat megválthatatlanságuk
biztos tudatában. Úgy kapaszkodok beléjük,
akár Sámson az oszlopokba.
Ó, Uram, Uram! Emlékezz meg rólam,
és erősíts meg engem még most az egyszer.

Összeiszok magamnak egy nehéz-rossz arcot.
A halálmadarakat magával sodorja a keleti szél.

Az egyre szűkülő tér hússzínű ornamentikáját nézve
hetératestedre gondolok,
sötét szépségű, borostyánszínű alakodra,
égő Nurejev-szemeidre,
nagy tüdejű, aforisztikus megnyilvánulásaidra, Nap-bélyegzett.

Lázmadár

Betonvarratok mentén, zöld robajjal
loholok a fahéjfészek felé,
nincs bennem remény, se félelem.

A szádban golgotavirággal tárgyként fúgálsz,
akár egy rendezetlen csendélet,
halcsontabroncsra feszített dobon
vered a ritmust, rézszínű mellkasodból
zengő dallamok áradnak,
idomaidból hermafroditabáj.

Kőporos kézfejed ér-, ín- és csonthálóját figyelem,
az ablakkeretben derengő lófejholdvilágot.
Fújni kezd a diszharmonikus északi szél,
a járványálmom lázmadarai elvonulnak.

Golgotavirág

Fehéren izzó fejemben
Mahler-szimfóniák visszhangzanak.
Az oszlopokat vállammal súrolva
tántorgok az árkádok alatt,
áthatolhatatlan csendfalak mellett,
az elcsavarodott térben.

Hullámzó-szürke foltok
a márványpadlón, okkersárga fénytócsák,
szirénavörös sávok az apszisban.

Jól öltözött staffázslények,
hajszott árnyalakok raja kavarja fel
az avart épületkulisszák között.
Nincs arcuk, nincs nemük,
kásásak, hidegek, csontfehérek.

Nem tudok tovább feltételes módban élni,
arcom és nevem naponta változik,
szándék és tett egymás körül cirkulál,
minden bemozdul, semmi se konkrét.

Sivatagi szerzetes

Szemcsés vaspordúnék között,
elnyílt tulipánok humuszában,
kipreparált kárókatona remeg.

Egy igénytelen, szűkös élet
 kiküzdött harmóniája,
 Rothko-kápolna, éjszakai hangrezervátum.
 A sarokban odalökött lepelhalom,
 átvértzett gézhegyek,
 homokszínű vászontorony.
 Akolmeleg bergamotillat.

Ellebegsz mellettem, akár egy Giacometti-árny,
 visszavonulsz önmagadba,
 elheversz a zajzátányok közt
 ferdén hullámzó ágyon,
 egy cserépdarabot forgatsz ujjaid közt,
 rajta kétezer éves macskalábnyom.

Levert vagy, madarasan ellenséges,
 akár egy sivatagi szerzetes.
 Borotvált fejedén rusztikus varratok,
 kezem végigsiklik a felületen.

Nincs sok esélyünk.

Tóth Réka Ágnes

Távolodás a partoktól

– mit hagysz meg a végtelenségből
 egy strandnak ha elhiszed
 hogy már július megint
 már megint július
 és a dinnyék mind rosszak voltak
 a tavak üresek
 a folyók lomhák
 a partok kiszikkadt öklein apró zúzódás
 megmaradsz árnyéknak te is
 járásod forróságot ont
 homokot lélegzel
 homokot lélegzel
 töredékeidet lemázolod
 ezekről a szobrokról majd senki se hiszi el
 hogy színesek voltak
 húsba markoló ujjak és egy menekülő váll
 kihúzod ezt a részt az elbeszélésből
 és a csempére helyezed a mozdulatot